

La ruletă

Sp — portret

Până la un punct, Tocilescu seamănă cu spectacolele lui: aceeași capacitate de a extrage sens din vorbe întâmplătoare, aceeași disponibilitate de a fi vesel, când totul este, dacă nu trist, atunci plicticos, aceeași căutare a adevărului, lipsită de fanatism, dar nu de consecvență, un adevăr opacizat de conflicte, de convenții, distorsionat de zgomotele care nu vor să devină muzică. Omul este fermecător prin spectacolul spontan al sincerității, oferit generos tuturor, parteneri oarecare sau apropiați: este modalitatea lui de a-și apăra - neagresiv, dar imparabil - intimitatea. Spectacolele lui atrag prin familiaritatea creatorului care nu vrea să facă pe grozavul: totul pare simplu și direct, inteligent fără a fi copleșitor sau criptic. Tocilescu, omul, are ceva din jucătorul de ruletă, oricând dispus să riște ultimii bani ai familiei; regizorul are privirea curioasă a celui ce îi urmărește pe ceilalți jucând și se amuză cu biografiile lor real-imaginare. Singurul rol neconvenabil pentru el ar fi cel al crupierului. În *Nevestele vesele din Windsor* sau în *Hamlet*, în *Occisio Gregorii* și în *Tartuffe*, Tocilescu a verificat adevărul textelor prin adevărul vieții, într-un savant echilibru, pe linia unde se desparte ficțiunea de realitate, veselia frustră de vulgaritate. Demersul lui regizoral țintește chiar inima inovației, acolo unde noul nu este o construcție culturală, ci o interogație existențială cu răspuns necunoscut. Te uiți uneori derutat la spectacolele lui și te împaci cu gândul că, deși nu câștigi mereu, gândești întotdeauna.

Magdalena Boiangiu

S 4

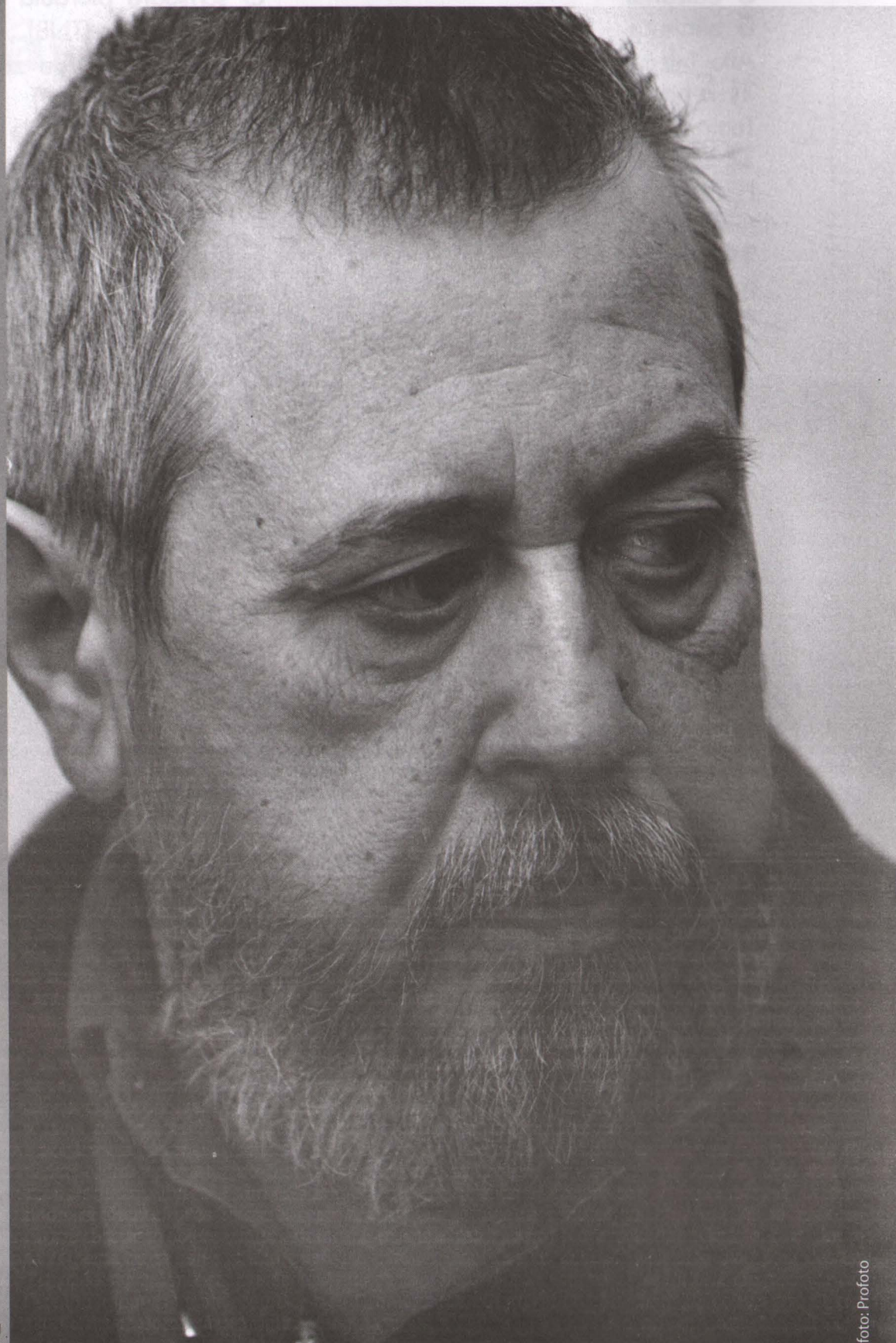

foto: Profoto